

Johann Huswedel

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Huswedelius, Phil.
pr. Prof. Ad Exequias ... luveni Henrico Wolfio, Hamburgensi ... paratas ... omnes
omnium Academiae Cives invitat**

Rostochi[j]: Kilius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777134365>

Druck Freier Zugang

PROGRAMMA

Quo

Rektor Universitatis Rostochiensis

JOHANNES HUS-
WEDELIUS, Phil. pr. Prof.

AD EXEQUIAS

Pio, modesto ac docto Juveni

HENRICO VVOLFIO,

Hamburgensi in æde S. Jacobæ ad
horam mediam primam paratas,

Officiosè & sedulo omnes Academia Civis
invitat.

ROSTOCHI,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typ.

Anno 1638.

LB FP Wolff, Heinrich 1638

Jasonem illum principem Argonautarum fingunt Poëtae, ingeniosi fabulatores, expeditionem suscepisse in Colchidem velleris aurei acquirendi gratia, verum non sine multis & magnis periculis, nam & per scopulos concurrentes navigandum erat, & flammam spirantes tauri subjugandi, & in soporem collocandus draco pervigil & alia ejus generis obeunda pericula. Sic solidæ eruditionis, quæ longè preciosior est aureo vellere, cupidi ac studiosi adolescentes iter suscipiunt varias in Academias, ut eam adipiscantur, & adepti honorem divinū, Ecclesiæ & patriæ salutem, Reip. & societatis humanæ emolumentum promoveant. Sed, Deum immortalem! quot quantisque monstris obijciuntur quam certa, quàm varia pericula obire coguntur, qui facinus tam præclarū, rei tam præclaræ & preciosæ causa, suscipere non verentur! Jason ille tot pericula non sustinuit, quid Jason? ne Hercules quidē tot monstris obiectus est, qui cū leone & cum excetra, cum cervo, cū apro Ætolicō, cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctatus vita incolumi ab iis recessit; nostri verò pietatis & eruditionis Argonautæ, cum ista monstra & plura & horribiliora sustinere coguntur, & sæpè vitam operi impendunt. Igitur ut parentes illorum Theſſalorum pro liberis absentibus vota faciunt, pro natis dona receptis offerunt; ita nostrorum quoque adolescentum parentes

rentes incolumitatem eorum Deo commendant, & ut studiis benedicere, actiones fortunare velit piis & sollicitis precibus Deum venerantur. Et is quidem aliquorum vota exaudit, aliquorū, suis ex causis, non item. Hinc evenire videmus ut non nullos crapula occidat, alios nocturnæ larvæ ac turbæ ita mulctent, ut in sanitatis & vitæ periculum veniant, alii de vita non tam exeant quã ejiciantur. Huic justissimæ querelæ quanta nobis area, campus quam latus explicetur ipsa res ostendit, non etiam nullam occasionem suppeditat exemplum pii modesti & eruditi juvenis HENRICI WOLFII Hamburgensis, de cujus vita & obitu breviter agemus. Natus est Hamburgi, in urbe non Germaniæ tantū, sed Europæ & extra Europam longè lateq; notissima, patria nostra dilectissima & loco matris dulcissimæ veneranda, Anno, ut accepimus, hujus seculi duodevigesimo aut proximo ex parentibus piis, honestis & modestis. Pater enim ei fuit JOHANNES WOLFIIUS Vir non ineruditus, præter cæteras enim literas, Theologicis præcipue operam impenderat, ut concionibus ad populum habendis idoneus esset: tamen cum occasio daretur templi, quod à SPIRITU SANCTO nomen habet, custodiam sibi commendari passus est, cui etiam per undecim annos præfuit fideliter, mortuus ante annos quasi novem. Mater CATHARINA Schröders / ex honestissima familia oriunda, quæ adhuc in vivis est & hoc filii carissimi

casu in sperato in summum haud dubie moerorem & luctum dabitur. Horum parentum quanta diligentia & sollicitudo fuerit in hoc unico filio educando, & instituendo facile adsequetur, quisquis beneficii de hoc genere divini compos unquam factus est: neque ista cura parum bene & feliciter cessit: siquidem à primo regenerationis & renovationis per baptismi lavacrum initio semina & succum pietatis una cum lacte ex uberibus maternis hausit. Ea paulatim augmenta ceperunt, ut in ludo literario non parentibus tantum & præceptoribus, sed quibuslibet aliis probarentur. Pietati culturæ adjunxit, pueris & adolescentibus convenientissimam, & pene propriam virtutem modestiam, ornamentum ejus ætatis peculiare: qua factum est, ut studia ejus primariis viris curæ essent, quam & libenter susceperunt & sedulo egerunt, ea spe, fore ut aliquando patriam Ecclesiam studiosa & fideli opera juvaret, idq; eo magis, quod pater, ut dictum est, ante annos novem ex vivis discesserat & matri soli curam educandi filii reliquerat. Verum successit huic defuncto non solum in matrimonio & custodiendi templi officio, sed eo magis in paterna educandi privigni quidem, sed filii loco dilecti cura, Vir honestus & fidelis **DIDERICUS HESTERBERG** / qui suam istam sollicitudinē & multis aliis documentis testatam reddidit & eo sermone peculiariter, quem proxima ætate cum istic essem, semel atq; iterum habuit, licet obiter & in via
pub.

publica. Nondum erat mihi de facie notus eo tempore, quem accuratè mihi commendabat filius, recipi tamen quam primum, volente Deo domum reversus essem, nihil mihi prius vel potius futurum, quam, ut sedulo, facerè, quod serio rogarer. Vocatus igitur adolescens, comparet non invitus, ut solent malè cōscii, sed animo præsentis & vultu verecundo. Cui cū exposuissem quæ à patre jussus eram, nō nullius quoque errati adolescentioris mentionem facerè, de cætero quoq; admonerem, ne vulgo se, vitam & famam cōtaminaret, nihil hic tam occulte geri, quod rumor illic non proderet, ita me audivit, ut ex virtutis colore facile appareret serium pænitentiae & mentis melioris studium. Quod eo magis deinde visum est, cū paucis septimanis post ad me rediret cum literis à Reverendo & eruditissimo Viro Dn. M. JOHANNES STE-MANNO Ecclesiae ad S. Nicolaum Hamburgi fidelissimo, fautore & amico meo honorando, quibus ille contendebat, ut HENRICUS in convictum & contubernium meum reciperetur. Constitueram quidem nullum deinceps admittere, sed amico roganti deesse non potui, quod ipse adolescens putaret, nonnullam suæ salutis, incolumitatis & emendationis partem ea in re sitam esse. Admisi igitur & speravi fore ut fautoribus & amicis Hamburgensibus ostenderem, ita me erga ipsos affectum esse, ut ipsos erga me meosq; affectos vellem atq; optarem. Verum sæpè non licet

homini ita esse, ut vult, multo minus agere quæ velit,
Vix enim bis terve pransus & cenatus erat, ac ne id
quidem pro sano & rectè valente, cum inciperet con-
queri de horrore febrili, de respiratione, de insomnia,
jam enim hostem apostematicum in pulmonibus ex
causa non ignota natum fovebat. Resistit quidem a-
liquandiu, & ut potuit, morbum tulit, sed tandem in-
lectum se conjicere coactus est, ex quo tamen per in-
tervalla surrexit, cum se meliusculè habere putaret.
Tandem cum sentiret vim crescentis morbi medicū
Virum Clarissimum & Experientissimum Dn. D. JO-
ACHIMUM STÖCKMANNUM Collegam & amicum ho-
norandum vovisse voluit, qui & libenter accessit &
hostem in occulto latentem, suis autem indiciis & si-
gnis proditum deprehendit. Nihil ille quidem inter-
misit omnium, quæ ad naturæ vires confirmandas,
morbi autem minuendas facerent, sed apostema jam
ruptum & superveniens continua febris vivendi fi-
nem ei accelerarunt. Quod cum adstantes animad-
verterent prius, quam ipse æger, fecerunt omnia, quæ
tali in casu fieri solent ac debent, precando, legendo,
confirmando, quorum ille pietatem atq; fidem sua
adprobatione secutus est, ut non voce solum, sed a-
liis quoq; evidentibus indiciis ostenderet, in vera se
cognitione DEI & Servatoris Dn. JESU CHRISTI
in vera fide & spe vitæ æternæ hanc mortalem finire,
& immortalem alterâ auspiciari. Ecce stadium, quod
adole-

adolescens viginti annorum spatio absolvit, ecce iter,
quod emensus est, quanto citius, tanto melius. Igitur
adolefcentis quidem ipsius vicem dolendam nō cen-
seo, qui felici permutatione ex morte in vitam, ex
turbidis periculis in portum & locum securum, ex A-
cademia terrestri in cælestem se recepit: nihil est, quod
in ea scurrilium, & honestissimo studiosorum ordine
indignarum actionum injurias formidet, nihil cōes-
latorum salutationes matutinas, nihil omnium ho-
rarum homines, à quorum violentia non parum in-
ipso quoq; morbo sibi metuebat. Ab his omnibus ille
immunis cum Deo in S. angelorum & hominum ele-
ctorum choro securum agit ævum. Parentum vicem
dolerem, nisi pii, nisi Christiani essent. Hi enim in-
hoc suo filio spem senectutis collocarunt, hanc sibi
nunc ademptam putant: ab illo nutritia, & jure qui-
dem, postulabant; hæc sibi nunc intercepta conque-
runtur; alia multa sibi prolixè pollicebatur, quæ nunc
evanuisse vident ac dolent: verū ut pii sunt, ut Chri-
stiani, sic omnes illas dolendi causas unico Christia-
næ pietatis, fidei & patientiæ scuto excipient atq; cō-
futabunt. Cum enim Deum Patrem nostrum in O-
ratione Dominica profiteamur quotidie, cur de pa-
terna ejus voluntate & cura dubitemus? Quin bene
factum sit, quod à Bono, imò summo Bono factu m-
esse novimus? quin providè, quod ab ipsa providen-
tia? Hæc & ejus generis alia pios & Christianos pa-
rentes

rentes cogitare oportet, quæ doloris nebulam dissipare possunt. Sed homines ita plerumq; comparati sumus, ut acerba atq; tristitia in animo identidem voluamus, læta quæ sunt facile obliviscamur aut vix cogitemus. Torrem semivivum è foco qui tollit, non ea parte arripit, qua candet, sed qua ignem nondum concepit. Quin imitamur, & hos casus urentes tangimus partibus lætioribus? Sed hæc iis agenda relinquo, qui consolationis officium in officina S. literarum funguntur, quorum alloquio Deus efficaciam Spiritus S. adspirare dignetur. Vos Academiæ Civēs, quorum promittitudinem in obsequendo jam semel atq; iterum expertus sum, denuo hortor, ut in hujus etiam funeris comitatu præstetis, quod in prioribus præstitistis. Adeste frequentes, & honorem Deo, magistratui, commilitoni vestro in honesto ac liberali obsequio situm exhibete. Gratum id erit Deo, magistratui, & ipsi beato vestro commilitoni, qui vestrum erga se affectum ipsi Deo prædicabit; Parentes quoque moestissimi non nulla sui moeroris parte levabuntur. Rostochii sub sigillo Rectoratus P. P. die 27. Octobr. 1638.

publica. Nondum erat mihi de facie n
pore, quem accuratè mihi commendaba
pi tamen quam primum, volente Deo de
sus essem, nihil mihi prius vel potius futu
ut sedulo, facerè, quod serio rogarer. V
adolescens, comparet non invitus, ut so
scii, sed animo præsentis & vultu verecu
exposuissem quæ à patre iussus eram, nõ
que errati adolescentioris mentionem fi
tero quoq; admonerem, ne vulgo se, vit
cõtaminaret, nihil hic tam occulte geri
illic non proderet, ita me audivit, ut ex
re facile appareret serium pænitentia &
lioris studium. Quod eo magis deinde
paucis septimanis post ad me rediret cu
verendo & eruditissimo Viro Dn, M.
MANNO Ecclesiate ad S. Nicolaum Har
simo, fautore & amico meo honorand
contendebat, ut HENRICUS in convic
bernium meum reciperetur, Constitu
nullum deinceps admittere, sed amico
non potui, quod ipse adolescens putar
suæ salutis, incolumitatis & emendati
in re sitam esse. Admisi igitur & spera
toribus & amicis Hamburgensibus of
me erga ipsos affectum esse, ut ipsos e
affectos vellem atq; optarem. Verum

C 3

